

אלא, שאם נאמר שבהיותה במיטה לא חיישינן לפליטה, אך מיד כשהיא יורדת מהמטה יש לחוש שתפלוט, תיקשי לאידך גיסא:

מכלל, דבי קאמר רבא שיש לחוש לפליטה כל שלשה ימים, איירי דאזלה איחי בכרעה, שירדה מהמיטה לאחר שימושה, וטבלה.⁽²⁸⁾

ואם כן תיקשי, מדוע מטמאים אותה בודאי ולא מעמידים אותה בחזקת טהרה? והרי יש לנו לתלות ולומר, דילמא בהדי דקאזלה לטבול, שדיתא, יצאה ממנה כל השכבת זרע קודם טבילה, ומשטבלה להטהר משימושה, שוב לא פלטה?

וכי תימא, מה שרבא אסר עליה לאכול מב-א בתרומה אינו מצד שהיא ודאי טמאה, אלא רק מצד שיש ספק דילמא אשתייר מעט שכבת זרע בגופה לאחר הטבילה. והזרע שונשאר יוצא אחרי הטבילה ומטמא אותה שוב.

אי הכי, שזה ספק, למה רבא נקט לשון של ודאי "שאי אפשר לה שלא תפלוט"? והרי "חיישינן שמא נשתייר", מבעי ליה לנקוט,

ומקשה הגמרא: למימרא, דמשמשת, בטומאת ערב סגי לה, שטובלת למחרת תשישה, ונטהרת. ורק לאחר מכן נטמאת בפליטת שכבת הזרע.

והא אמר רבא: משמשת, כל שלשה ימים לאחר שימושה אסורה לאכול בתרומה מחמת שאי אפשר לה שלא תפלוט.⁽²⁷⁾ ולאחר שלשה ימים אינה נטמאת בפליטה משום שכעבור ג' ימים שכבת זרע מסרחת ואינה מטמאת.

ונמצא, שלא יתכן שתטבול ותטהר משימושה, ורק לאחר מכן תטמא בפליטתה. וחוזרת הקושיה, היכן נאמר דינו של רבי שמעון שפולטת דיה כבועלה?

ומתרצת הגמרא: הכא, דינו של רבי שמעון שאין האשה נטמאת מפליטת שכבת זרע עד שיצא מגופה, במאי עסקינן, שהטבילה לאחר ששימשה כשהיא במטה, וכיון שלא ירדה מהמטה ונטהרה בטבילה בהיותה שוכבת עליה, הרי היא מותרת לאכול בתרומה. ולא חיישינן שפלטה ונטמאה. ובכהאי גוונא קאי דיניה דרבי שמעון, שאם נטהרה ולא פלטה אינה מטמאת אלא רק כשתצא הפליטה מחוץ לגופה.

28. שיטת התוספות שלמסקנא אשה שהלכה, טהורה, כי בוודאי כל הזרע כבר יצא. אמנם שיטת הר"ן שגם למסקנא אשה שהלכה היא טמאה מספק, שמא נשאר בה מעט שכבת זרע.

והערוך לנר הביא ראייה לשיטת הר"ן ממה שהזהירה התורה את בני ישראל שלא יגשו אל אשה ג' ימים לפני קבלת התורה. ודוחק לומר

27. האחרונים חקרו מהו הגורם לטומאה של משמשת, האם עצם הביאה מטמאת אותה או כניסת הזרע לגופה. שיטת המשנה למלך [איסורי ביאה ג טו] שגם הכנסת האבר בלי הוצאת זרע מטמאה. ואילו השער המלך מוכיח מהסוגיה שצריך יציאת זרע, מאחר והזרע הוא סיבת הטומאה ולא המעשה של הביאה.

שהוא לשון של ספק!

זרע, ושמה תפלוט.

אלא לרבא, שאמר וודאי לא פלטה, איירי **נמי שהטבילה** בעודה **במיטה**. ובאופן כזה בוודאי עדיין לא פלטה, ו"אי אפשר לה שלא תפלוט", ולכן אסורה בתרומה, לפי שכל הזמן יוצא הזרע.

ורבא — **אקרא קאי**. רבא דרש בבית המדרש לבאר את הפסוק כיצד נטהרת האשה ששימשה.

והכי קאמר: כי כתב רחמנא באיש ואשה ששימשו "ורחצו במים וטמאו עד הערב", היינו באשה שהטבילה לאחר ששימשה בעודה במיטה, ומיירי **בשאינה מתהפכת**, שרק אז מועילה לה טבילה לטהרה.

ולא קשיא, מדברי רבא שאפילו במטה טמאה כל רגע שפולטת כל הזמן, על דינו של רבי שמעון שבמטה היא ודאי טהורה, ואינה נטמאת עד שיצא שכבת זרע החוצה. **כי כאן**, דברי רבא הם **במתהפכת** במיטתה לאחר טבילה. ולכן ודאי שנטמאה מחמת פליטת שכבת זרע החוצה כל הזמן.

אבל במתהפכת אחר הטבילה, כל שלשה ימים אסורה לאכול בתרומה, כיון שאי אפשר לה שלא תפלוט. כי אף על פי שמועילה הטבילה לטהרה מדין משמשת, הרי היא חוזרת ונטמאת מדין פולטת.⁽²⁹⁾

כאן, דברי רבי שמעון, הם **בשאינה מתהפכת** במיטתה לאחר טבילתה, ואינה פולטת החוצה שום שכבת זרע. ועל זה חידש רבי שמעון, שאף על פי שהשכבת זרע נמצאת בבית החיצון, עד שלא יצאה החוצה, טהורה.

בעא מיניה רב שמואל בר ביסנא מאביי: פולטת שכבת זרע שטמאתה תורה [מהפסוק "יהיה זובה"] האם "רואה" היא,⁽³⁰⁾ שנתנה התורה לראיית הפליטה דין טומאה, בדומה לדם ראית דם נדה ודם זיבה, שלא מגע הדם מטמא, אלא עצם הראיה, דהיינו, יציאת הטומאה מגופה היא המטמאה.

ומבאר עתה הגמרא למה רבא נקט לשון ודאי, ודיבר רק באופן שהטבילה במיטה והתהפכה, ולא נקט אשה רגילה ששימשה, שאסורה לה לאכול בתרומה אפילו אם טבלה ולא פלטה שכבת זרע, שמה נשאר בה

או שמה "נוגעת" היא, שמגע השכבת זרע בה הוא המטמא אותה, בנגיעתו בה מבחוץ?

לאשה להשחית את זרעה בכל זמן. ודלא כשיטת המגן אברהם [הלכות יוהכ"פ] שאסור לאשה להשחית את הזרע רק בזמן שיכולה להתעבר, דהיינו סמוך לעונתה וסמוך לווסתה [ועיין באחיזרז שסתר את הוכחת רבי עקיבא איגר].

שהתורה הזהירה את כל בני ישראל שמה אחת תשכב במטה ג' ימים ולא תקנח. ובעמוד הבא נביא נפקא מינה למעשה בין השיטות, האם צריך להמתין בין ראית דם הנדה לתחילת ספירת שבעה נקיים חמשה ימים.

30. רואה היא: שיטת הריב"ש [החדשות סימן ל"ד] שאשה הפולטת שכבת זרע נחשבת

29. רבי עקיבא איגר מקשה, למה הגמרא לא מתרצת שכיבדה את הבית [שהאשה הוציאה את כל השכבת זרע], והוכיח מכאן שאסור

החיצון, על אף שלא יצא מגופה החוצה.

ואילו לרבי שמעון, האומר דיה כבועלה ואינה מטמאה מבפנים, נוגעת היא.

שהרי הנפקא מינה היא, שאם רואה היא, מטמאה בפנים כבחוץ. ואם נוגעת היא, אינה מטמאה אלא בחוץ.

ואי לא שמייע ליה הא מתניתין, מאי מספקא ליה כלל? והרי מסתברא שנוגעת היא, כי בלי מקור אין לנו סיבה להניח שדבר חיצוני שאינה נוצרת בגופה, תהיה טומאה של ראה.

ומתרצת הגמרא: לעולם, שמייע ליה מתניתין. ואכן, אליבא דרבנן שמתמאים גם אם לא נגע בה הזרע מחוץ לגופה, לא קמיבעיא ליה שפולטת הוי בגדר רואה. וכיון שרבנן מתמאים פולטת בלי שתגע שכבת הזרע בחלק החיצוני של גופה, על כרחך יש כאן טומאת רואה, וסותרת שבעה נקיים של זבה, ומטמאה בכל שהו.

כי קא מבעיא ליה — אליבא דרבי שמעון.

ולטמא בפנים כבחוץ לא קמיבעיא ליה אליבא דרבי שמעון, שהרי רבי שמעון אומר בפירוש בבבליא שאינה מטמאה בפנים

נפקא מינה, לפתור⁽³¹⁾ את ספירת השבעת הימים הנקיים של זבה [דהיינו, שאם היתה זבה וספרה שבעה נקיים לטהר את עצמה, ובאמצע השבעה נקיים פלטה שכבת זרע].

שאם היא בגדר "רואה" אפשר לומר שראייתה סותרת את מנין השבעה נקיים. אך אם טומאתה היא מדין מגע, ואינו מחמת שגופה ראה טומאה, אין מגע טומאה סתירה לשבעה נקיים.

וכן נפקא מינה, ולטמא את האשה במשהו משכבת זרע. כי לראיה אין שיעור, שאפילו כלשהו נחשב שיצא מגופה. אבל לנוגע, שיש כאן טמא ונטמא, נאמר שיעורים מסוימים שיחשב המטמא חשוב לטמא.

וכן נפקא מינה, ולטמא בפנים כבחוץ. שטומאת מגע היא רק בחוץ ולא בבית הסתרים. ואילו טומאת ראה היא אפילו כאשר הדם או שכבת הזרע עדיין בבשרה, בבית החיצון.

ומקשינן: מה נפשך?!

אי שמייע ליה רב שמואל בר ביסנא [ששאל בעיא זו את אביי מתניתין דלעיל, הרי עליו לדעת כי לרבנן פולטת שכבת זרע רואה היא, שהרי טימאווה כשנפלט הזרע לבית

סותרת בכל מקרה. ולקמן נרחיב בשיטה זו, בנפקא מינה למעשה בזה.

שיטת ר"ת [שם] שכל הספק בגמרא אם פולטת שכבת זרע רואה היא, ואם סותרת את השבעה נקיים, זה דווקא אם מעורב בזרע צחצוחי זיבה.

שיטת הראב"ד [הובא ברמב"ן וברשב"א] כי מה שהגמרא אומרת שסותרת מנינה היינו דווקא

רואה מדאורייתא רק אם הרגישה ביציאת הזרע, וכמו נדה, שטמאה מדאורייתא רק אם הרגישה ביציאת הדם. וכן כתב האור שמח [איסורי ביאה פ"ו הט"ז].

31. יש בראשונים כמה שיטות באיזה מקרה סותרת מנינה. שיטת ר"י [תוספות לעיל לג א, והובא בראשונים כאן] וכן נפסק להלכה

כבחורין.

בגדר נוגעת ולא בגדר רואה.

כי קמיבעיא ליה אליבא דרבי שמעון האם חשיבא הפליטה כראיה לפתור מנין ז' נקיים של זבה, וכן האם חשיבא כראיה לטמא בכל שהוא.

איבא דאמרי: לעולם לא שמיע ליה לרב שמואל בר ביסנא האי מתניתא. ומאי דלא פשיטא ליה שנוגעת הויא, כי הכי קמיבעיא ליה:

מאי?

מדאחמיר רחמנא אבעלי קריין בסיני, שהזהיר הכתוב על טומאת פולטת שכבת זרע ובעל קרי שלא ישתתפו במעמד הר סיני, כדכתיב "אל תגשו אל אשה", ואם יגשו לא יוכלו להיות במעמד הר סיני, והתורה לא הזהירה את בני ישראל שלא יטמאו בשרץ, מוכח שטומאה של שכבת זרע חמורה היא, ובגדר רואה הויא.

כי קאמר רבי שמעון "דיה כבועלה", הני מילי לטמוי פולטת בפנים כבחורין, כשם שבועלה אינו מטמא בפנים אף פולטת אינה מטמאה בפנים. **אבל לפתור ז' נקיים, ולטמא בכל שהוא,** שבזה הרי היא כבועלה, דלמא סבר רבי שמעון שבגדר רואה הויא [והיינו, אף על פי שאינו חולק על חכמים שהיא רואה, יש גזירת הכתוב שמטמאה רק בחורין, שלא תהיה חמורה מבועלה].

או דילמא לא גמרינן מסיני, דחידוש הוא. דחא זבין ומצורעים דבוודאי חמירי טפי מבעלי קרי ופולטת שכבת זרע, ובכל זאת, ולא אחמיר בהו רחמנא, לא הזהירם שלא ישתתפו במעמד הר סיני.⁽³²⁾ וכיון שחידוש הוא, ליכא למילף מיניה.⁽³³⁾

או דילמא סבר רבי שמעון לא שנא סתירת ז' נקיים, ולטמא בכל שהוא, מדין לטמא בפנים, שלכל ענין חשיב לה רבי שמעון

הזבין והמצורעים נתרפאו לפני מעמד הר סיני. ואם כן, לא היו זבין ומצורעים במעמד הר סיני שיש להזהירם שלא ישתתפו.

ותירץ הערוך לנר, שאמנם נתרפאו הזבים והמצורעים ממחלתם כשבאו להר סיני, אבל כדי להטהר מטומאת זיבה ומצורע היו צריכים לחכות ז' ימים, ונמצא שבו' סיון בשעת מתן תורה היו עדיין טמאים.

33. הקשה הערוך לנר, לכאורה למה זה נחשב חידוש, הרי התוספות [שבת פז] מבארים את הטעם שהתורה לא החמירה על זבים ומצורעים והחמירה על בעל קרי, כי בעל קרי בא על ידי קלות ראש ולכן נאסרו בלימוד תורה. וצריך עיון.

לגבי טומאה וטהרה, כי הואיל ופולטת שכבת זרע טמאה, לא נחשב ליום 'נקי'. אבל כלפי איסור לבעלה, שפולטת שכבת זרע מותרת לבעלה, כלפי בעלה נחשב ל'נקי'. ולכן בזמן הזה שאין לנו טהרות, אין נפקא מינה במה שפולטת שכבת זרע רואה.

שיטת רבינו יונה [הובא ברשב"א כאן] שאף על פי שאינו נחשב שבעה נקיים, כי לא חל על זה שם נקי, בכל זאת אשה שראתה אחרי השבעה נקיים לפני שטבלה אינה צריכה לסתור שוב, כי זה לא עוקר את השבעה נקיים, ורק לא נחשב ליום 'נקי'.

32. הקשו הערוך לנר והרש"ש הרי המדרש [מדרש רבה נשא רפ"ז] אומר שכל

הדר רב שמואל בר ביסנא, אתא לקמיה דאביי ואמר ליה: כולכו [אביי ורבא ורב יוסף] ברוקא הדא תפיתו [ירקו אותכם באותו יריקה. והיינו: ששמעתם אותה שמועה ביחד ולכן עניתם אותה תשובה בדיוק].

אמר ליה אביי: שפיר אמרי לך: (35) כי עד כאן לא קאמר רבי שמעון דיה כבועלה אלא לטמא בפנים כבחוי, שבזה שפיר היא כבועלה, אבל לפתור, ולטמא בכל שהוא,

אמר ליה, פשט אביי את הספק, לרב שמואל בר ביסנא, שפולטת שכבת זרע רואה היא.

אתא רב שמואל בר ביסנא, שייליה מה גדר פולטת לרבא.

אמר ליה רבא: רואה היא:

ושוב אתא לקמיה דרב יוסף ושאל אותו מה גדר פולטת.

אמר ליה רב יוסף: רואה היא. (34)

בכלל צד שתסתור ז' נקיים, כי לא מעורב בזה צחצוחי זיבה. אם כן לא צריך להמתין, כי לביאת זב לא חששו.

וכן לפי שיטת הראב"ד שהבאנו לעיל סותרת את המנין של ז' נקיים רק כלפי טומאה וטהרה, אבל כלפי האיסור של בעלה לבא עליה מחשב שעברו ז' נקיים ואם טבול תהיה מותרת לבעלה. ואם כן לא צריך להמתין, ולא איכפת לנו אם תפלוט.

שיטת הרמב"ן, מעיקר הדין סובר כר"י, אבל בפועל סובר שלא מצוי שיבואו לידי מכשול, כיון שכל זמן שהאשה שוכבת במטה באמת חוששת שתפלוט וצריכה להמתין מלספור שבעה נקיים שמא תפלוט, אבל אשה שקמה והלכה, יכולה להתחיל לספור שבעה נקיים מיד, כי הגמרא לעיל אמרה שמהלכת בוודאי פולטת את כל השכבת זרע, ויותר לא צריכה לחשוש. אמנם אשה שהלכה והתחילה למנות שבעה נקיים, ובאמצע השבעה נקיים קרה שבכל זאת הרגישה שפלטה שכבת זרע, סותרת מנינה.

35. הקשה בערוך לנר מה טען רב ביסנא, ומה השיב אביי. ותירץ הערוך לנר שרב ביסנא הסתפק מה הדין אליבא דרבי שמעון, ומהלשון שאביי ענה לו ולא חילק בין רבנן לרבי שמעון,

34. שיטת ר"י [תוס' לעיל לג א וברמב"ן וברשב"א כאן] שגזרו מכה מסקנת הסוגיא שפולטת שכבת זרע רואה היא, שכל אשה שראתה טיפת דם תמתין האשה ג' ימים מעת לעת מהביאה האחרונה, ורק ביום הרביעי תעשה הפסק טהרה ותתחיל למנות מהיום החמישי שבעה נקיים. כי אם תפלוט שכבת זרע מהביאה האחרונה צריכה שבעה נקיים מחדש, כפי שמסקנת הסוגיא שרואה היא וסותרת מנינה, ואחרי ג' ימים שכבת הזרע כבר מסרחת, ואפילו אם יצאה, אינה נחשבת רואה, ואינה סותרת את המנין.

ובמהרי"ק [החדשים תשובות סימן מ"ט] כתב שהיות ובאו לידי כמה מכשולים, גזרו לספור ג' שלמים משעת ראיית הדם אפילו אם בעלה לא בא עליה לפני כן, אטו אשה שבעלה בא עליה מיד לפני שראתה את הדם. ועוד גזרו, שימנו ה' ימים, כי היו נשים שראו בין השמשות וספרו יום א', ועשו הפסק טהרה ביום הרביעי לפני שעברו ג' ימים מעת לעת בין הראיה להפסק טהרה. וכן נפסק בשו"ע וכן המנהג. [ובחלק מקהילות מרוקו נהגו להמתין ו' ימים, ובקהילות תימן ממתנים ז' ימים].

אמנם לפי שיטת ר"ת שהבאנו לעיל, שבפולטת זרע של אדם טהור ולא של זב אין

הרי גם אם נאמר דיה כבועלה, הרי הוא סותרת ספירת ז' נקיים וטמאת בכל שהוא, ולפיכך בגדר רואה הויא.

תנו רבנן: הנדה, והזבה, והשומרת יום כנגד יום, והיולדת — כולן מטמאות ביציאת הדם לבית החיצון, כאשר הדם עודנו בפנים, כבחויץ⁽³⁶⁾ [כדין רואה דם שיצא לגמרי לחוץ].

שואלת הגמרא: **בשלמא כולהו, חוץ מיולדת, לחיי, שפיר קא משמע לן שמטמא הדם אפילו לא יצא מגופה החוצה.**

אלא יולדת שיצא דמה לבית החיצון, מה חידוש יש בכך שנטמאת?

והרי **אי** האשה היולדת עומדת **בימי נדה** שלה — **נדה** היא, וכבר השמיענו התנא שמטמאה בבית החיצון.

וכן **אי** האשה עומדת **בימי זיבה** שלה — **זיבה** הויא, וכבר השמיענו התנא שמטמאה בבית החיצון. ולמאי נפקא מינה אשמועינן שיוולדת מטמאה בבית החיצון?

ומתרצת הגמרא: הברייתא אינה מדברת בדם שראתה בעת לידתה, שאז ממה נפשך היא טמאה, כנדה או כזבה.

אלא **לא צריכא**, הברייתא מדברת באופן שכבר חלפו שבוע ללידת זכר או שבועיים ללידת נקבה, ועומדת עצה לטבול כדי שהדמים מכאן ולהבא יהיו דמים של ימי הטוהר. ועד שלא תטבול, אפילו יוצא הדם לאחר שבוע או שבועיים מהלידה הוא עדיין דם טמא.

ובשעה שירדה לטבול מטומאה של יולדת, לטהרה של ימי טוהר נעקר דם מגופה אל הבית החיצון, ולא יצא מגופה החוצה. וקא משמע לן הברייתא שלא עלתה לה טבילה בהיות אותו הדם בבית החיצון.

וכי הא, והברייתא הזאת היא כעין מה דאמר רבי זירא אמר רבי חייא בר אשי אמר רב: יולדת שירדה לטבול מטומאה לטהרה, ונעקר ממנה דם, ויצא לבית החיצון אך לא יצא מגופה, הרי:

אם נעקר הדם **בירידה** לטבילה, הרי היא **טמאה** עדיין, כי הדם עדיין נידון כימי טומאה.

ואם נעקר הדם **בעלייה** מהטבילה, הרי היא **טהורה**. כי הדם נידון כבר כימי טהרה.

אמר ליה רבי ירמיה לרבי זירא: אם נעקר

ליציאה מה שיצא הדם לבית החיצון, עדיין נחשב גם כן שהדם בגופה, ונפקא מינה לאשה שיצא לה דם לבית החיצון לפני השקיעה, ואחרי השקיעה אותו דם יצא מהבית החיצון מחוץ לגוף האשה לגמרי, שנחשב הדבר שהאשה ראתה דם שני ימים, ואם תראה ביום השלישי תהיה זבה גדולה. ובפתי תשובה [יר"ד קפ"ג סק"ב] הביא שנסתפקו בזה האחרונים.

הבין רב ביסנא שאביי עונה לו רק אליבא דהלכתא כרבנן, ולכן חזר ושאל את האחרים, והואיל וגם הם ענו באותו נוסח, חזר לאביי, ואמר לו שאני לא שואל מהו השמועה ששמעתם הלכה למעשה, ועל זה ענה לו אביי שפיר ענו לך, כי גם אליבא דרבי שמעון רואה הויא.

36. בתוס' יר"ד כתב, אף על פי שנחשב

הדם בירידה — אמאי טמאה?

והרי טבילתה עתה צריכה לטהרה מכל דם שראתה עד הטבילה, כולל הדם שנעקר ועדיין בגופה.

ש"מא תאמר: הטבילה אכן מועילה לטהרה מטומאת יולדת, אבל הדם שיצא לפני הטבילה, ועדיין נמצא בגופה, והוא דם טמא, חוזר ומטמאה אותה בטומאת משא, שהרי היא נושאת את הדם. וכל דם טמא של יולדת מטמא במגע ובמשא.

הרי כיון שעדיין לא יצא הדם החוצה לא בלוע בבית החיצון, **טומאה בלועה היא**,⁽³⁷⁾ שאינה מטמאה במגע?!

ינוכל טומאה שהיא בלועה בגוף האדם, כל זמן שהיא בלועה בגוף, אינה מטמאה לא במגע ולא במשא.]

אמר ליה רבי זירא לרבי ירמיה: זיל, שויליה לרבי אבין, דאסברית ניהליה, לך לשאול את שאלתך לרבי אבין, שהסברתי לו טעם דבר זה, וכרכיש לי ברישיה בי מדרשא, ונענע לי בראשו לאות הסכמה, בבית המדרש.

אזל רבי ירמיה שויליה לרבי אבין.

אמר ליה רבי אבין: עשאוה חכמים ליולדת זאת, שנעקר דמה לפני טבילה ונבלע בבית החיצון, ולא יצא דמה החוצה, כנבלת עוף טהור, שמטמאה בגדים בבית הכליעה.⁽³⁸⁾ והיינו, שגזרו חכמים טומאה על מגע דם יולדת הבלוע בגופה בבית החיצון, בדוגמת גזירת התורה על האוכל נבלת עוף טהור שמטמא את בגדיו בשעת אכילה דוקא, על אף שבאותה עת נמצאת הנבילה בתוך גרונו והיא טומאה בלועה.

ופריך: **מי דמי טומאת יולדת לטומאת בגדים של אוכל נבלת עוף טהור עד שנגזור עליה גזירה שכזאת?**

והרי **התב**, בטומאת הנבלה של עוף טהור מ"ב-ב אין לה כלל **טומאה בחוץ**, וחידוש התורה הוא שרק בפנים, בהיותה טומאה בלועה, תטמא את האדם האוכל אותה ואת בגדיו שלבוש בהם בעת האכילה.

אבל **הכא**, ביולדת, הרי **כי נפיק**, לכשייצא דם היולדת לבראי, מחוץ לגופה, ליטמי, הרי הוא מטמא בחוץ. וכיון שדם זה מטמא בחוץ, כאשר אין הוא בגדר טומאה בלועה, מה טעם גזרו עליו טומאה בעוד הדם בלוע בגופה? ומאי שנא טומאה זו משאר הטומאות שדווקא פה גזרו?

בלועה אינו אלא על תחילת הבית החיצון, אבל החלק הפנימי של הבית החיצון של הרחם גם רבא מודה שזה טומאה בלועה. [ועיין בהערה בעמוד ב' בטעם ההבדל בין תחילת הבית החיצון לחלק הפנימי של הבית החיצון].

38. **הקשו הראשונים**, מה היא ההוה אמינא לגזור דווקא ביולדת שתטמא אפילו בטומאה

37. **הקשו התוספות והרמב"ן והרשב"א והריטב"א** הרי בעמוד ב' אביי סובר שטומאה באותו מקום היא טומאה בלועה, ורבא סובר שאותו מקום אינו בלוע [אלא מגע בית הסתרים] והלכה כרבא. ואם כן מה קושית רבי ירמיה. ותירצו, שדרך הש"ס לשאול שאלות לפי שיטה אפילו שלא אליבא דהלכתא. ועוד תירצו, שכל המחלוקת של אם אותו מקום נחשב טומאה